

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Manuvia Weldhunters s.r.o.**
sídlem Na Jízdárně 2767/21a, 702 00 Ostrava
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Hlínou
sídlem Havlíčkova 1680/13, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2022, č. j. 17819/22/5100-41455-711539,
ve věci posečkání úhrady daně

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 5. 2022, č. j. 17819/22/5100-41455-711539 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 27 187 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jakuba Hlíny, sídlem Havlíčkova 1680/13, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2022, č. j. 17819/22/5100-41455-711539, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 3. 11. 2021, č. j. 3923309/21/3202-50523-802051, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o posečkání úhrady a rozložení na splátky doměřené daně z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) ze závislé činnosti za zdaňovací období let 2014 až 2016 v souhrnné výši 6 439 749 Kč, a to dodatečnými platebními výměry č. j. 3221323/20/3202-50523-802051, č. j. 3221874/20/3202-50523-802051 a č. j. 3223205/20/3202-50523-802051, všemi ze dne 20. 8. 2020, jimiž byla žalobci uložena i zákonná povinnost uhradit penále v souhrnné výši 1 287 949 Kč. Proti těmto platebním výměrům brojil žalobce odvoláními, která žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 8. 10. 2021, č. j. 38224/21/5200-10421-711070, jenž žalobce napadl žalobou, o níž bylo vedeno řízení pod sp. zn. 25 Af 44/2021, a kterou krajský soud rozsudkem ze dne 6. 12. 2023 zamítl.
2. Žalobce v žalobě a následných vyjádřeních uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné a nezákonné, přičemž uvedl následující okruhy žalobních námitek:
 - A. Žalobce nesouhlasí s právním názorem správce daně a žalovaného, že žádosti o posečkání daně nelze vyhovět, neboť žalobce není poplatníkem DPFO ze závislé činnosti, ale toliko jejím plátcem, přičemž posečkání s úhradou záloh na DPFO ze závislé činnosti je zásadně vyloučeno, když nejde o prostředky daňového subjektu, ale poplatníků, za které je má pouze povinnost odvést. Dle žalobce z § 2 odst. 3 a § 156 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „DŘ“), ve spojení s § 38h odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „ZDP“), plyne, že záloha je spravována jako daň, a tedy i zálohu na DPFO lze posečkat či rozložit do splátek, včetně případného doměrku. Žalovaný rovněž neoprávněně užívá označení žalobce jako plátce DPFO ze závislé činnosti jako důvod k zamítnutí žádosti o posečkání daně a jejímu meritornímu neprojednání. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 9 Ca 231/2003-34 žalobce uvedl, že je to právě plátce mzdy, kdo nese odpovědnost za řádné sražení záloh na DPFO ze závislé činnosti ze mzdy zaměstnanců a jejich následné odvedení do veřejných rozpočtů. Pokud tedy žalobce dle správce daně a žalovaného neodvedl za své zaměstnance příslušnou část zálohy na DPFO ze závislé činnosti, je to pouze žalobce, kdo je nucen čelit nepříznivým důsledkům v podobě dodatečných platebních výměrů. Uvedené lze současně doložit na analogickém postupu v případě daní vybíraných srážkou, pro něž § 235 DŘ stanovuje postup správce daně, který daň, resp. rozdíl mezi srážkovou daní vypočtenou či sraženou a srážkovou daní správně stanovenou plátcem daně předepíše k přímé úhradě; k tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Afs 160/2019 a 7 Afs 69/2017. Dle žalobce je tedy třeba odmítnout argumentaci v bodě 21 napadeného rozhodnutí, že v řešené věci nedochází ze strany žalobce jako plátce daně k plnění jeho daňových povinností, ale k plnění daňových povinností poplatníka daně, tj. zaměstnance žalobce, když je to naopak žalobce, který mu ukládané povinnosti údajně porušil a byla mu za

to doměřena DPFO ze závislé činnosti. Okamžikem vydání dodatečných platebních výměrů se žalobce stal subjektem, kterého stíhají povinnosti spojené s placením daní, ale zároveň nabyl související procesní práva s tím spojená, mezi něž patří i právo žádat o povolení posečkáni úhrady daně, případně rozložení úhrady do splátek. Správce daně a žalovaný tak pochybili, když odmítli žádost žalobce o posečkáni daně meritorně projednat, domnívaje se, že samotnou možnost posečkáni doměřené DPFO ze závislé činnosti nelze připustit. Tímto nezákonným a nesprávným postupem správce daně žalovaného bylo výrazně zasaženo do majetkových práv žalobce, neboť s ohledem na újmu, která žalobci možným výkonem dodatečných platebních výměrů hrozí, je naplněn důvod pro posečkáni dle § 156 odst. 1 písm. a), b) a d) DŘ. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil i základní hledisko cíle správy daní dle § 1 odst. 2 DŘ. Orgány finanční správy svými paušalizujícími zamítavými rozhodnutími o žádostech zaměstnavatelů o posečkáni dodatečných platebních výměrů na DPFO ze závislé činnosti totiž mohou paradoxně přivodit menší příjmy veřejných rozpočtů, neboť velká část žadatelů nebude schopna doměřenou daň jednorázově splnit, správce daně bude nucen přistoupit k daňové exekuci, a může dojít k faktickému zániku činnosti příslušného plátce DPFO ze závislé činnosti s pouze částečným uspokojením pohledávky státu. K argumentaci žalovaného o nemožnosti posečkat daň u „dočasně spravovaných“ daňových povinností žalobce doplnil, že je nesprávná, když daň z přidané hodnoty, fungující na stejném principu, posečkat lze. Dále se dle žalobce žalovaný mylí, odmítá-li možnost posečkáni doměřené DPFO z důvodu, že se jedná o cizí peněžní prostředky; žalobce totiž v minulosti odeslal celou mzdu včetně nezdaněných cestovních náhrad, o nichž správce daně následně uzavřel, že měly být kvalifikovány jako běžná mzda, svým zaměstnancům, a nedisponoval tak se žádnou odloučenou částí mzdy, kterou by spravoval. Žalobce tedy musí uhradit doměřenou daň, s níž reálně disponují jeho bývalí zaměstnanci, a doměřená daň je tak částkou, kterou musí žalobce uhradit ze svých peněžních prostředků nad rámec (hrubé) mzdy svých zaměstnanců. K další argumentaci žalovaného žalobce uvedl, že přiznání posečkáni daně dle DŘ není vázáno na žádnou podmínku, která by jej limitovala jen na nezaviněné porušení platební povinnosti.

- B. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opíral svou argumentaci o Metodický pokyn k posečkáni daně vydaný Generálním finančním ředitelstvím dne 16. 2. 2021, č. j. 46126/20/7700-10123-500852, podle něhož nelze posečkat úhradu záloh na DPFO ze závislé činnosti a daň z příjmů vybíranou srážkou podle zvláštní sazby, a to ani daňovou povinnost, pokud by na těchto daních vznikla. Žalobce nesouhlasí se správnou praxí založenou na uvedeném metodickém pokynu, když ze žalobcovy argumentace ad A. výše plyne, že není splněna již podmínka zákonnosti (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 3/2005). Žalobce odmítá ideu žalovaného, že vydáním pokynu řady D, a tedy s tím spojeným okamžikem ustálení rozhodovací praxe podřízených orgánů finanční správy, dochází k překonání zákona, kdy Generální finanční ředitelství bez opory či zmocnění v zákoně nepřipustně restriktivně vyložilo § 156 DŘ a z pojmu daň jen na základě svého uvážení vyloučilo možnost posečkat plátcí daně úhradu záloh na DPFO ze závislé činnosti a daň z příjmů vybíranou srážkou podle zvláštní sazby, a to i daňovou povinnost případně na těchto daních vzniklou. Pokyny řady D, které mají jako interní předpisy pouze sjednotit provádění a výklad zákona, musí být vydány v rámci zákona a v jeho mezích. Jestliže zákonodárce v ZDP stanovil,

že záloha na DPFO ze závislé činnosti se spravuje jako daň dle DŘ, a v DŘ vyložil pojem daň a stanovil, že posečkat lze daň bez dalšího, není výkonná moc oprávněna tento rozsah možnosti posečkání omezovat, nadto v podobě interního aktu se závazností toliko pro podřízené orgány finanční správy; takový postup v ústavním přezkumu dle principu zákonnosti a oddělenosti a nezávislosti složek státní moci neobstojí. K bodu 25 napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že se žalovaný mylí, domnívá-li se, že je v pořádku, jestliže správce daně učiní závěr, že nějakou daň nelze posečkat a tuto úvahu odůvodní; za situace, kdy správce daně nepřipustně zúžil výklad pojmu daň, k čemuž není oprávněn, je totiž nerozhodné, zda jeho postup byl či nebyl odůvodněn. Je povinností správce daně a žalovaného se řídit nejdříve zákonem, a až posléze metodickým pokynem, přičemž odporuje-li zákonu, nemá jej aplikovat – to se v projednávané věci nestalo. K diskrečnímu oprávnění správce daně při rozhodování o žádosti o posečkání žalobce předeslal, že se uplatní jen pro meritorní posouzení, zda byly naplněny podmínky pro posečkání, nikoliv pro posouzení, zda je žádost přípustná. Správce daně i žalovaný pochybili, když žalobcem podanou žádost formalisticky nemeritorně odmítli, jelikož dle jejich názoru nebyla přípustná (srov. bod 34 napadeného rozhodnutí). K argumentaci žalovaného pak žalobce s odkazem na zásadu *in dubio mitius* uvedl, že i kdyby byl výklad § 156 DŘ provedený finanční správou rovnocenný s výkladem žalobce, byl žalovaný povinen volit ten výklad, který je nejméně invazivní vzhledem k vlastnickému právu žalobce, tj. výklad předestřený žalobcem, který svědčí přípustnosti posečkání doměřené DPFO; s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce dodal, že i tato jeho námitka je přípustná, nejde totiž o nový žalobní bod, ale o precizování řádně uplatněných žalobních bodů.

3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K žalobním námitkám, jak jsou uvedeny výše, žalovaný uvedl následující:

Ad A. Žalovaný konstatoval, že záloha na DPFO ze závislé činnosti se sice dle § 38h odst. 1 ZDP spravuje jako daň dle DŘ, nicméně to automaticky neznamená, že nedoplatek na této dani lze posečkat. Argumentace žalobce se míjí s předmětem sporu, neboť žalobci byla k přímé úhradě stanovena DPFO ze závislé činnosti, nikoliv zálohy na tuto daň; tomu ostatně odpovídala i žádost žalobce o posečkání její úhrady. Sporné je tak dle žalovaného pouze to, zda nedoplatek na DPFO ze závislé činnosti lze posečkat. K tomu žalovaný uvedl, že lze přisvědčit, že § 156 DŘ nespécifikuje, jaké typy daní lze či nelze posečkat, nicméně to zároveň neznamená, že by správce daně nemohl přezkoumatelně zdůvodnit, že některé typy daní nelze z jejich povahy posečkat; to správce daně i žalovaný učinili (srov. body 20 a 21 napadeného rozhodnutí). Žalovaný zdůraznil, že jak v případě úhrady záloh na DPFO ze závislé činnosti, tak v případě úhrady jednorázově doměřené DPFO ze závislé činnosti nedochází ze strany plátce daně (žalobce) k plnění jeho daňových povinností, ale k plnění daňových povinností poplatníka daně (zaměstnanec žalobce). Plátce daně zde totiž vystupuje jako „zprostředkovatel“, jenž při odvodu daně nedisponuje vlastními peněžními prostředky, nýbrž prostředky poplatníka daně, jež mu srazil a od něho vybral, resp. měl srazit a vybrat, a není proto oprávněn nakládat s těmito prostředky žádným jiným způsobem (např. pro vlastní potřebu). Žalobce tedy měl povinnost odvést daň z cizích peněžních prostředků (mezd zaměstnanců), což neučinil, a nyní žádá o posečkání úhrady daně z cizích peněžních prostředků. Dle

žalovaného je nerozhodné, co žalobce udělal s těmito cizími peněžními prostředky, které měl odvést; v případě, že je použil pro vlastní potřebu, popř. je vyplatil svým zaměstnancům, nemůže nyní žádat o posečkání úhrady cizí daně, kterou měl jen zprostředkovaně odvést. Dle žalovaného tak DPFO ze závislé činnosti nelze z povahy této daně posečkat. Dle žalovaného závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 9 Ca 231/2003-34 nepřináší do věci žádný nový vhléd. Co se týče odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2021, č. j. 3 Afs 160/2019-34, tam žalovaný uvedl, že je třeba odlišit daňovou povinnost, která stíhá příjmy zaměstnance, a majetkovou odpovědnost, která stíhá zaměstnavatele v případě, že tyto cizí příjmy (daň) neodvede do státního rozpočtu, přičemž právě tuto odpovědnost lze vymežit v souladu s citovaným rozsudkem jako povinnost k přímé úhradě daně – to však nic nemění na tom, že stále jde o cizí peněžní prostředky, a povinnost je odvést nezasahuje do majetkových poměrů plátce daně. V tomto ohledu podporují argumentaci žalovaného i závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 Afs 69/2017-39. Dále žalovaný uvedl, že v posuzované věci nebyl porušen ani základní cíl správy daní dle § 1 odst. 2 DŘ, neboť k zabezpečení úhrady daně není potřeba, aby správce daně vždy povolil posečkání její úhrady. Na povolení posečkání úhrady daně není právní nárok, o žádosti je rozhodováno dle správní úvahy správce daně, přičemž zásada legitimního očekávání je promítnuta v závazné správní praxi uvedené v dotčeném metodickém pokynu. Argumentace žalobce, že došlo-li by k daňové exekuci, nebyl by nedoplatek uhrazen, je jen spekulací.

Ad B. S odkazem na argumentaci ad A. žalovaný uvedl, že závazná správní praxe založená na předmětném metodickém pokynu kritérium zákonnosti, jakož i předvídatelnosti a publikace ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2010, č. j. 2 Afs 53/2010-66, splňuje. Závěr správce daně a žalovaného o tom, že DPFO ze závislé činnosti nelze posečkat, byl přezkoumatelně odůvodněn v prvostupňovém rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí, přičemž § 156 DŘ takovému postupu nebrání. K námitce žalobce, že odmítá případnou obranu žalovaného diskrečním oprávněním, žalovaný uvedl, že žádost o posečkání úhrady daně nebyla odmítnuta, ale zamítnuta, a to nikoliv z důvodů procesněprávních, ale hmotněprávních, kdy správce daně uvedl, že posečkání úhrady daně nelze povolit u DPFO ze závislé činnosti. I přesto došlo k meritornímu projednání žádosti o posečkání daně a jejímu zamítnutí, jelikož nebyly splněny zákonné podmínky pro povolení splátek daně, neboť DPFO ze závislé činnosti nelze z povahy této daně posečkat. K argumentaci žalobce stran aplikace zásady *in dubio mitius* žalovaný uvedl, že ji žalobce neuplatnil v žalobě, ač mohl, a v žalobě ani netvrdil, že by existovaly dva rovnocenné výklady § 156 DŘ; proto jde dle žalovaného o nepřípustné rozšiřování žaloby o další žalobní body. Z procesní opatrnosti pak žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o výkladu § 156 DŘ, a nebylo tak namístě aplikovat zásadu *in dubio mitius*.

4. U jednání dne 6. 12. 2023 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

6. Ze správních spisů byl zjištěn mezi účastníky řízení nesporný skutkový stav, jak je popsán v odst. 1 tohoto rozsudku. Podstatou projednávané věci je posouzení otázky právní, zda lze povolit posečkání úhrady platebními výměry dodatečně doměřené DPFO ze závislé činnosti.
7. Podle § 156 odst. 1 DŘ může na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období, d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.
8. Ustanovení § 156 odst. 1 DŘ tedy stanovuje formy a důvody posečkání. Nestanovuje však typy daní, u nichž by posečkání bylo vyloučeno, a proto je podle krajského soudu umožněno posečkat jakoukoliv platbu, která spadá pod legislativní zkratku „daň“. Dle § 2 odst. 3 DŘ se přitom daní pro účely DŘ rozumí a) peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek, b) peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle DŘ, c) peněžité plnění v rámci dělené správy; dle odst. 4 téhož ustanovení daň podle § 2 odst. 3 DŘ zahrnuje rovněž daňový odpočet, daňovou ztrátu nebo jiný způsob zdanění a příslušenství daně. V projednávané věci jde o k přímé úhradě dodatečně stanovenou DPFO ze závislé činnosti, která pod legislativní zkratku daně nepochybně spadá (srov. § 2 odst. 3 DŘ písm. a) DŘ ve spojení se ZDP), a proto krajský soud dospěl k závěru, že ji obecně posečkat lze. Ostatně, je-li samotným smyslem právní úpravy posečkání fakticky oddálit splatnost daně, a to za účelem odstranění přílišné tvrdosti důsledků okamžité úhrady doměřeného nedoplatku, které by s okamžitou úhradou byly spojeny, pokud na straně daňového subjektu existují taxativně stanovené důvody hospodářského a sociálního charakteru (viz § 156 odst. 1 písm. a) až e) DŘ), krajský soud neshledává důvod, pro něž by z možnosti využití tohoto ochranného mechanismu měly být vyloučeny daňové subjekty, jimž byla dodatečně doměřena DPFO ze závislé činnosti.
9. Z gramatického výkladu § 156 odst. 1 DŘ (použití slova „může“) plyne, že správce daně má možnost zvolit při řešení konkrétního případu jedno nebo více možných rozhodnutí – daň neposečkat nebo daň posečkat, a to z důvodů citovaným ustanovením stanovených. Při posuzování žádosti o posečkání tedy postupuje správce daně v rovině správního uvážení, které však má vždy své limity. Tyto limity mohou být stanoveny zákonem, nebo si je musí správní orgán vymezit sám ve své rozhodovací praxi a následně je dodržovat. Předem stanovená kritéria však nemohou být excesivní. Právě o takový případ však podle krajského soudu jde v projednávané věci. Krajský soud se totiž neztotožňuje s názorem žalovaného, že když § 156 DŘ taxativně nevymezuje, jaké konkrétní daně lze či nelze posečkat, může tak, ač s odůvodněním, učinit správce daně. Právní norma obsažená v § 156 DŘ obsahuje jasné pravidlo, které žalovaný a správce daně vyložili nepřipustně restriktivně, a vybočili tak z mezí správního uvážení.
10. Na výše uvedeném závěru nic nemění ani argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí. Dle krajského soudu je pro posečkání nerozhodné, zda je daňový subjekt v postavení

poplatníka nebo plátce daně. Primárně je nutné poukázat na to, že DŘ ani v tomto ohledu možnost posečkání nijak neomezuje, postavení daňového subjektu (žalobce) jako plátce daně nestanovuje jako překážku, pro níž by posečkání úhrady daňového nedoplatku nebylo možné. Jak ostatně uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí, v případě, že daňový subjekt v rozporu se svou zákonnou povinností nesrazí svým zaměstnancům zálohy na DPFO ve správné výši neodvede tyto správci daně, má on sám povinnost uhradit doměřenou daň. Nelze pak však již souhlasit s navazující argumentací žalovaného, a sice že přestože je k úhradě daně povinen sám daňový subjekt, stále jde o peněžní prostředky zaměstnanců daňového subjektu. Dle krajského soudu v případě doměřené DPFO ze závislé činnosti je dotčena právě majetková sféra daňového subjektu, když je jediný povinný k její úhradě, byť se doměřená daň skládá z peněžitých částek, které měl daňový subjekt srazit ze mzdy svých zaměstnanců.

11. K metodickému pokynu Generálního finančního ředitelství, který je v napadeném rozhodnutí zmiňován v souvislosti se závaznou správní praxí, jež v projednávané věci vedla k zamítnutí žádosti žalobce o posečkání, lze uvést následující. Metodický pokyn není obecně závazným normativním právním aktem, ale byl vydán jako interní normativní akt a pro správce daně představuje pokyn nadřízeného orgánu. Ve vztazích služební nadřízenosti a podřízenosti obecně platí povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu, avšak pouze tehdy, neodporují-li tyto pokyny zákonu. O rozpor se zákonem přitom jde v projednávané věci, když právě proto, že § 156 DŘ taxativně nevymezuje, jaké konkrétní daně mohou či nemohou být posečkány, nelze připustit, aby tak v tomto ohledu činili správce daně a žalovaný a nedůvodně (viz výše) tím zužovali věcnou působnost dotčené právní normy. Ačkoliv pak ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení plyne princip vázanosti správce daně vlastní správní praxí, platí to jen pro případy, kdy zákon dává prostor pro uvážení, a kdy jde o správní praxi zákonnou. DŘ však nedává možnost uvážít, které typy daní posečkat lze a které nikoliv, a proto v tomto ohledu nelze akceptovat správní praxi vytvořenou v rozporu se zákonem.
12. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku stran možnosti posečkat doměřenou DPFO ze závislé činnosti (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť byl v řízení plně procesně úspěšný (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Důvodně vynaložené náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení, tj. odměna zástupce (advokáta) za pět úkonů právní služby ve výši 15 500 Kč (5 x 3 100 Kč), a to dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „AT“), za převzetí a přípravu zastoupení, návrh ve věci samé, písemná podání ze dne 15. 9. 2022 a ze dne 2. 12. 2022 a za účast na jednání před soudem dne 6. 12. 2023, přičemž výše odměny je stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5. AT; dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 1 500 Kč (5 x 300 Kč) podle § 13 odst. 1, 4 AT; náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT v rozsahu 2 x 8 půlhodin po 100 Kč, snižená na 1/3 výsledné částky (533 Kč); a cestovné rovněž ve výši snižené na 1/3 celkové částky, tj. v částce 2 456 Kč za cestu Praha – Ostrava a zpět, ujetu

Shodu s prvopisem potvrzuje

celkem 754 km, při prům. spotřebě 11,1 l/100 km, PHM benzin automobilový 95 oktanů ve výši průměrné ceny 41,20 Kč/1 l dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 467/2022 Sb., když zástupce žalobce cestoval z Prahy do Ostravy k soudnímu jednání dne 6. 12. 2023 os. automobilem zn. BMW Alpina, a při paušální náhradě 5,20 Kč/1 km jízdy dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 467/2022 Sb. Ke snížení náhrady za promeškaný čas a cestovného na 1/3 jejich celkové a uplatněné výše krajský soud přistoupil proto, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobci tyto náklady vznikly i ve vztahu k dalším dvěma ústním jednáním (ve věcech sp. zn. 25 Af 44/2021 a 25 Af 16/2022), kterých se žalobce, resp. tentýž jeho zástupce, v den ústního jednání v projednávané věci dne 6. 12. 2023 účastnil. Jelikož je zástupce žalobce (advokát) plátcem DPH, jsou vyúčtované náklady právního zastoupení podle § 57 odst. 2 s. ř. s. navýšeny o částku 4 198 Kč, která odpovídá této dani v sazbě 21 %. Žalobce krajskému soudu předložil VTP vozidla a osvědčení o registraci k DPH jeho zástupce. Celkovou částku ve výši 27 187 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Jakuba Hlíny, advokáta podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí uložil krajský soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 6. prosince 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu